

har gjort os til Talsmand for. Det kan heller ikke nægtes, at der i den højtærede Indenrigsministers Tale fandtes en virksomhedsfuld Paavisning af, at Arbejderne ikke paa ethvert Punkt kan sige sig fri for Ansvar for, at der ikke er kommet Arbejde i Gang, som kunde være kommet i Gang. Dette maa vi i høj Grad beklage, medens vi paa den anden Side med Glæde hilser dette, der har vist sig paa forskellige Arbejdspladser, at der er naaet en Overenskomst ved Resignation fra Arbejdernes Side, hvorved det er lykkedes at faa en virkelig betydelig Kreds af Arbejdere sikret Beskæftigelse for lang Tid. Denne Udvikling anser vi for god, netop dette, at man ad Forhandlingens Vej, gennem Forhandlinger med alle de interesserede Parter, naar frem ad de uhyre vanskelige Veje, der ligger for os.

Et af de Spørgsmaal, der er berørt i Dagsordenen, er Spørgsmaalet om Igangsættelse af offentlige Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Her skal jeg indskrænke mig til at sige, at det naturligvis ved Bedømmelsen af, om saadanne Arbejder skal sættes i Gang, maa tages i Betragtning, at man har en uundgaaelig Udgift til Understøttelse til de arbejdsløse. Paa den anden Side nærer vi ikke den Tyrketro, som Socialdemokratiet synes at have, til, at man ved offentlige Arbejder i stort Omfang skulde kunne afhjælpe Arbejdsløsheden, ikke heller har vi nogen Tyrketro til, at en Udvidelse af Udstykningsbevægelsen skulde være en Vej, der i nogen nævneværdig Grad kunde virke afhjælpende paa Arbejdsløsheden. Vi maa meget mere mane til Forsigtighed i Betrædelsen af denne Vej, naar vi ser, hvorledes de Mennesker sidder i det, som i Tillid til den kraftige Agitation, der i Aarevis har været ført herhjemme, har vovet sig ud paa disse Baner.

Vi mener at tjene det Formaal, som er Dagsordenens saglige Formaal, bedre ved en rolig Forhandling end ved endeløse Debatter, ved Opførelsen af dramatiske Scener her i Tinget, Scener, der muligvis kan have deres agitationsmæssige Værdi, men som i øvrigt synes os at give et meget ringe positivt Udbytte, og vi vil derfor stemme mod denne Dagsorden. Der ligger ikke i denne Afstemning hverken formelt eller reelt nogen Modvirken af eller blot en Udsættelse af vor Virken for de Erhvervsformaal, for hvilke vi kæmper, og af hvilke, som jeg allerede tidligere har sagt, nogle er berørt i Dagsordenen.

Med disse Ord skal jeg anbefale, at

man stemmer mod den stillede Dagsorden.

P. Munch: Da det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ikke kan være til Stede ved denne Forhandling i Dag, skal jeg tillade mig at fremsætte den Opfattelse, som næres indenfor det radikale Venstre overfor det Spørgsmaal, der foreligger til Behandling.

Den Forespørgsel, der er stillet fra Socialdemokraternes Side, opfatter vi som Udtryk for Ønsket om en samlet Overvejelse og derpaa følgende Handling overfor de økonomiske Krisetilstande, der bestaar, og i det Ønske, der i saa Henseende er kommet frem, er vi enige. Jeg tilstaar, at med Blikket rettet mod den Tilstand, hvori det danske Samfund i Øjeblikket befinder sig, er det os noget vanskeligt at forstaa, at den højtærede Regering og det Flertal her i Tinget, der er den følgagtigt, afviser enhver Tanke om en samlet Drøftelse og en samlet Behandling af de Forhold, der nu efterhaanden har udviklet sig. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Stengaard-Kirkegaard) sagde, at det Socialdemokraterne her sætter under Forhandling, var hele det bestaaende Samfundssystem. Dette er jo ganske urigtigt. Det, der foreligger til Behandling, er Spørgsmaalet om den Krisetilstand, der nu har været i over to Aar, og hvis Følger for den danske Befolkning og for den danske Stat bestandig bliver af mere ødelæggende Karakter. Den giver sig Udtryk i en Arbejdsløshed, ved hvilken der tabes Arbejdsdage i et Antal af mellem 20 og 30 Millioner i hvert Tilfælde i Løbet af et Aar. Det Værditab, der derved fremkommer for det danske Samfund, kan neppe regnes til mindre end omkring ved 400 Mill. Kr., hvilket vil sige, at denne Arbejdsløshed koster det danske Samfund i Løbet af et Aar lige saa meget som den samlede Sum af alle Statens Udgifter. Sammenlignet med de overordentlige Beløb, det her drejer sig om, svinder jo selv de Nedskæringsplaner, der nu forestaar til Behandling, ind. Denne Arbejdsløshed har haft i sit Følge og er et Led i en omfattende Lammelse af det danske Forretningsliv, der har sat sig Spor ikke blot i Arbejdsløshed, men i en lang Række af økonomiske Foretagenders og Bankers Sammenbrud, en Opløsningstilstand af saa vidt Omfang, saa man skal langt tilbage i den danske Udviklings Historie for at finde Sidestykke dertil. Den virker ogsaa saaledes, at der nu Maaneder igennem har